

GIFT: Så er de gift, Unni og Richard. Jenter fra barnehjemmet, kledd i Vadmyra-tøy, danner bro.

Richard manet seg opp, ringte Unni og inviterte henne hjem til seg på Sandsli på sin 17-årsdag 20. mars 1996. Fra den dagen ble de kjærester.

Under et år senere. Nyttårsnatten, 1. januar 1997 var bare minuttet gammelt da de ble forlovet, bare 15 og 17 år gamle.

— Jeg syntes det var utrolig unge. Men hva kunne vi gjøre, hva skulle vi si? Dette måtte Unni og Richard finne ut av selv, sier Unnis mamma Sissel Espenes.

Richard bodde på den tid i en leilighet hos kontakt-familien Heitmann på Kokstad. Da Richard kom hjem med ring på fingeren, så lurte Stig Heitmann på om de ikke var i yngste laget til å forlove seg. Men Richard hadde en forklaring som kunne målbinde de fleste:

— Det er så mange jenter som henger rundt meg og er interessert. Nå slipper jeg det, sa Richard.

Han falt for den rolige, søte, omsorgsfulle Åsane-jenten, hun som er så flink til å lytte.

— Richard hadde utrolig sjarm. Og så har han alltid vært snill, han har så snille øyne. Det falt jeg for, sier Unni.

I ni år har de holdt sammen. Han bærer forlovelsesringen i et kjede rundt halsen ennå. Kjærligheten har bare vokst med årene. Richard ble tatt imot med åpne armer av Unnis familie. I Uganda har Richards familie trykket Unni til sitt bryst.

Det unge paret fikk vesle Maria Valentine i 2002. I vinter fridde Richard til Unni. De hadde snakket om, og bestemt seg for, at skulle de gifte seg, så skulle bryllupet holdes i Uganda.

— Vi ville ha det her, slik at de som er igjen på hans side, også skulle få muligheten til å være med i bryllupet. Det er lettere for min side å komme hit, vi har resursene, poengterer Unni.

Hun snakker om fremtiden, at hun er innstilt på å flytte til Uganda for en lengre periode, slik at Richard kan få fulgt opp arbeidet på barnehjemmet med hennes fulle støtte. Unni håper å kunne begynne på sosi-
alantropologi-studier i Bergen, hun vil gjerne fortsette på Makerere-universitetet i Kampala, hvis de skulle få muligheten til å flytte. Det avhenger av økonomi, og at Uganda holder seg stabilt. Samtidig er Unni positiv til at Maria Valentine (3) lærer begge sine hjemland å kjenne. Maria pleier å si at «mamma er hvit, pappa mørkebrun og jeg er lysebrun».

— Richard hadde utrolig sjarm. Og så har han alltid vært snill, han har så snille øyne. Det falt jeg for.

— Når folk spør, så sier Maria at hun er fra Uganda. Jeg vil også at hun skal lære språket, sier Unni.

HVA MED «LIMMOEN?»: De ugandiske brudene og brudepikene kaster lange blikk mot Unni fra Åsane. Hun har fått på seg brudekjolen, kjøpt i Kampala. Importert fra USA. Lille Maria Valentine har fått på seg brudepikerkjolen og ruller rundt på gulvet i finstasen. Det er jo så leeeeenge å vente, selv for en liten prinsesse. Unnis søster Kjersti har overblikket, følger med på klokken. 10.00. En time til vielse nå. Limousinen skulle ha stått klar på parkeringsplassen utenfor.

En halvtime går, fortsatt ingen «limmo». Brud, forlover, søster tripper utålmodig rundt. Småpanikken brer seg. Oppe i katedralen står Richard. Han har fått beskjed om at bruden ikke blir hentet i tide. Han er stresset og ringer desperat til limousinselskapet for å pushe dem.

Ni minutter igjen til vielse. Tynnslitte nerver i skjønnhetssalongen, neglebitende stemning. Snart ryker kunstnegler og maniky. Ingen «limmo», og i katedralen venter et par hundre gjester og ikke minst selveste kardinalen.

— Kardinalen er en gammel mann, det er ikke sikkert han gidder å vente, sier Kjersti og tegner fanden på kirkeveggen.

Klokken 10.53 svinger droget inn på plassen. En hvit Lincoln fyller hele parkeringsarealet foran hotellet. Sjøfjøren får seg en skuldebøtte av en stresset brud. Nå gjenstår sjarmøretappen gjennom Kampala-trafikken, et sant trafikkaos som tilsvarer krysset på Danmarks plass ganger hundre.

Ti minutter etter at vielsen skulle ha begynt ankommer bruden. Limousinen må ha tatt en Flåklipa i lørdagsrushet. Klokken 11.25 åpner Unni seg på kirkegulvet, hun føres av pappa Jon Anders Lien.

Unni stråler.

Richard blir satt helt ut av synet.

Han har aldri sett en slik kjole.

Unni er så vakker, vakrere enn noen gang.

VIELSEN: Det er fortettet klump-i-halsen-stemning, idet Unni føres over katedralgulvet. Tærer felles både her og der. Kardinalen er omkranset av fire-fem prester. Til høyre i katedralen står et fargerikt kor. Jevnt og trutt kommer gjester sigende inn og tar plass på ben-

keradene. Noen jenter fra barnehjemmet kommer i treningsdrakt med Vadmyra på. De kommer i det de har. Ingen slipstvang eller dresskode her.

Tante Tedde og Richards familie er en halvtime forsinket. Men pytt, de rekker klimaks og signeringen av ekteskapspakten. De afrikanske gjestene sender ut gledeshyl. Det klappes og det jubles. Koret synger. Det svinger av den katolske vielsesseremonien, et sidrum-pa norsk bryllup fortoner seg som en begravelse i forhold. Det er vakkert. Det er rørende. Brudeparet kommer ned fra alteret. På vei nedover gulvet, gjør en u-sving halvveis og returnerer tilbake. Signerer ekteskapspakten. Unni Espenes blir Unni Espenes Kiwanuka.

Paret løfter ekteskapspapirene.

Som et trofé.

Mer klapping og jubel.

Klokken 13.01 stiger ekteparet ut på kirketrappen. Fotballjentene fra barnehjemmet lager en bro av fotballer. Solen skinner. Ugandiske journalister og tv er på plass. Glimt fra bryllupet vises senere flere ganger på tv. Hundrevis av mennesker hyller brudeparet, der Rubaga Cathedral kneiser over Kampala by.

Så kjører limousinen æresrunde gjennom byen.

BRUDEVALSEN: Impala Hotel. Tropekveld. Bord dekket til fest under åpen himmel. Brudeparet fremme ved podiet, foran hele festlyden. Tradisjonell ugandisk dans underholder gjestene. Taler og godord på veien.

— En dag kom Unni på skolen med ring på fingeren, hun var bare 15 år, det er ekstremt ungt i Norge. Ingen trodde det skulle vare, sier forlover Kathrine om forlovelsen for åtte år siden.

— Himmelen må savne en engel, sier brudens søster Kjersti om hennes mann Richard.

Gavedryss over brudeparet. En enorm formasjon med kaker står midt på plenen. Sjampanten sprettes. Lille Maria Valentine får noen dråper på øyet, stakars, og gråter. Tante Kjersti kommer til unnsetning. Unni og Richard kutter et stykke i bryllupskaken og mater hverandre, til jubel og klappsalver. Så er det buffé og festmat. Det begynner å regne. Ingen bryr seg. Viseverten introduserer middagsdansen, brudeparet først ut. Glenn Medeiros smørtsynger. «Nothing's gonna change my love for you ...».

Unni og Richard, tett omslynget. Godt gift.

